

*ἀπαρινοθέμι

— 365 —

ἀπαρνητής

***ἀπαρινοθέμι** τό, ἀδρινοθέμι Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-θέμι.

'Απαρινοβόλι, ὁ ἰδ.

***ἀπαρινόρριζα** ἡ, ἀδρινόρριζα Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τῶν οὐσ. ἀπαρίνη καὶ ρίζα.

Ρίζα ἀπαρίνης: Τὴν ἀδρινόρριζα τὴ γοπανίζουνε καὶ τὴ
βάζουνε 'ς τὸ στήθος, ὅτα βονῇ, γιὰ ν' ἀνοίξῃ.

***ἀπαρινόφυλλο** τό, ἀδρινόφυλλο Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τῶν οὐσ. ἀπαρίνη καὶ φύλλο.

Φύλλον ἀπαρίνης.

ἀπαρμάτωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀπαρματώνω.

1) 'Αφαίρεσις ἐπίπλων, κοσμημάτων κττ. 2) 'Η κατ'
ἀκολουθίαν ἀταξίας καταστροφή.

ἀπαρματώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) 'παρ-
ματώνω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀπαρματώνω. 'Ιδ. Μαχαιρ. 1, 108 (ἐκδ.
RDawkins) «καὶ τὰ ἄλλα κάτεργα ἐπῆγαν εἰς τὴν 'Αμμό-
χουστον καὶ ἀπαρματώσαν».

1) 'Αφαιρῶ τὰ ἐξαρτύματα, ἐπὶ πλοίου Πόντ. (Τραπ.
κ.ά.): 'Ἀσμ.

'Σ σὸν ποταμὸν νὰ σύρ' αἶτο, τὰ ποτάμᾱ ματώνει,
'ς σὴν θάλασσαν ἂν σύρ' αἶτο, καράβᾱ ἀπαρματώνει.

2) Αἶρω ἐκ τοῦ μέσου, σηκώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.):
'Απαρματώνω τὸ τραπέζι. Συνών. φρ. ξεστρώνω - ση-
κώνω τὸ τραπέζι. 3) Καταστρέφω δι' ἀταξίας ἢ
ἄλλως Πόντ. (Σάντ.): 'Επερμάτωσεν τ' ὁσπίτ' - τὴν παχιδᾶν
(τὸ μπαξέ).

ἀπάρμεγμα τό, ἀπάλμεγμα Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
κ.ά.) ἀπάρμεγμα 'Ηπ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 51.

'Εκ τοῦ ρ. ἀπαρμέγω.

1) 'Η περάτωσις τῆς ἀμέλξεως, τοῦ ἀρμέγματος
'Ηπ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) 2) 'Ο μετὰ τὸ ἄρμεγμα
χρόνος ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἄλλη ἡμέρα με φώναξε
τ' ἀπάρμεγμα.

ἀπαρμέγω, ἀπαλμέγω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀπαρ-
μέγω 'Ανδρ. Κρήτ. Μῆλ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπαρμέω Κύθν.
'παρμέγον 'Ιμβρ. 'Αόρ. ἀπόρμεξα 'Ανδρ. ἐπόρμεξα Κρήτ.
Χίος

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀπαμέλω.

Συμπληρώνω, τελειώνω τὸ ἄρμεγμα ἐνθ' ἄν.: Νύχτωσε
ὥς ν' ἀπαρμέξω τὸ κοπάδι Λεξ. Δημητρ. Νά, τώρα ἀπόρμεξα
'Ανδρ. 'Επόρμεξα τ'ς ἀγελάδες Κρήτ. 'Αμα θ' ἀπαρμέξωμε,
πάμε τὸ γάλα μέσ' 'ς τὸ τυροτοῖλλι Κύθν. Πριχοῦ ν' ἀπαρ-
μέξης, φώναξέ μου γιὰ νὰ ῥθω Μῆλ.

ἀπαρνεῖα ἡ, Στερελλ. ('Αράχ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀπαρνείμαι.

'Ο τόπος ὅπου μεταβαίνοντες οἱ νεκροὶ λησμονοῦν
τὸν κόσμον, ὁ τόπος τῆς λήθης: 'Ἀσμ.

Θὰ πάῃ εἰς τῆς ἄρνας τὰ βουνά, 'ς τῆς ἀπαρνεῖας τὸν κάμπο,
ποῦ ἀρνεῖται ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα.
Συνών. ἄρνα, ἄρνησιὰ, ἄρνητιὰ.

ἀπαρνείμαι, ἀπαρνοῦμαι Κρήτ. Χίος κ.ά. 'παρ-
νοῦμαι Τῆλ. ἀπαρνείομαι Δαρδαν. Ζάκ. Θεσσ. (Ζαγορ.)
Θήρ. Κρήτ. Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπαρ-
νειοῦμι Θράκ. ἀπαρνείμαι κοιν. ἀπαρνείωμαι Εὐβ. (Κο-
νίστρ.) Μεγίστ. Παξ. 'παρνείωμαι Κέρκ. ('Αργυραῖδ.)
ἀπορνεῖομαι Ρόδ. 'Αόρ. 'παρνήθηκα 'Ανδρ. ἐπορνήθηκα

Χίος ἀπαρνήσκα Δαρδαν. 'Αόρ. ὑποτακτ. ἀπαρνήσω 'Ιων.
(Κάτω Παναγ.) Πρωστ. ὁρ. ἀπαρνήθον Νίσυρ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀπαρνοῦμαι.

'Αρνοῦμαι τελείως, λησμονῶ καὶ ἐγκαταλείπω, συνήθως
ἐπὶ φιλτάτων προσώπων ἢ πραγμάτων κοιν.: 'Απαρνήθηκα
τὸν δεῖνα. Δέ σ' ἀπαρνείμαι. 'Απαρνήθηκα τὸν κόσμον (ἀπε-
σύρθη τῆς ζωῆς) κοιν. || 'Ἀσμ.

'Αρνήσθης με, 'παρνήσθης με καὶ περὶ δὲν με θυμᾶσαι

'Ανδρ.

Τοῦ Πέτρου μόνο εἶπενε, τρεῖς θὰ μ' ἀπαρνήσης,
πρὶν νὰ φωνάξ' ὁ πετεινός, τρεῖς θὰ με παρατήσης
(μοιρολ. τῆς Παναγιάς. εἶπενε, ἐνν. ὁ 'Ιησοῦς) Κάτω
Παναγ.

Σγουρομάλλε παλληκαρᾶ μου, | κάμε νὰ εὕρω τὴν ὑγείᾱ μου,
καὶ ποτέ μου ἐν σ' ἀπαρνοῦμαι | καὶ πάντοτε θὰ σ' ἐνθυμούμαι

Χίος

Αὐτὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ τὰ ζαχαροπλασμένα,
μ' ἐκάμαν ν' ἀπαρνησθῶ τὴν μάνα ποῦ μ' ἐγέννα
αὐτόθ.

Μαῦρα θὰ βάψω νὰ φορῶ, μαῦρα καὶ ῥαχνιασμένα,
γιατὶ μ' ἐπορνηστήκανε διὰ μάτια ζαχαρένια
αὐτόθ.

Εἰς τὸν χαρούμενο γαιρὸν ὅλοι φίλοι λογοῦδαι,
μὰ ὅταν ἔλθ' ὁ λυπηρὸς ὅλοι τὸν ἀπαρνοῦδαι

Κρήτ.

Κομμάθια νὰ μὲ κάνουνε, κομμάτια, κομματάκια,
δὲ δ' ἀπαρνοῦμαι γὼ ποτέ τὰ μαῦρα σου ματάκια
αὐτόθ.

'Ανίσως καὶ μ' ἀπαρνησθῆς καὶ τὸ σκεφθῆς καὶ μόνο,
μέσ' 'ς τὴ φωδιὰ νὰ καίεσαι καὶ νὰ μὴ νοιώνης πόνο!

Κάσ.

'Ανίσως καὶ σ' ἀπαρνησθῶ καὶ νὰ σ' ἀλησμονήσω,
τὸ Μπαρμπαρέζικο κουπὶ σκλάβος νὰ τὸ τρανίζω

Θήρ.

'Οντας ξεπέση ἄνθρωπος, κλαίει, παραπονιέται,
φίλος δὲν τὸν κοιτάζει πλῆθ, δικὸς τὸν ἀπαρνείται

Ζάκ.

Κάλλιο νὰ φάω μπαλλωτῆς ἀπὸν καλὸν παιχνιώτη
παρὰ νὰ τήνε 'παρνησθῶ τὴν ὁμορφὴ σου νεότη

Τῆλ.

Κόρη μου, ἀπαρνήθου τὴν τοῦ ναύτη τὴν ἀγάπη

Νίσυρ. Συνών. ἀπαρνίσκω, ἀρνείμαι. Καὶ παθ.

'Αλησμονεῖσθαι τὰ φιλεῖα, 'παρνεῖσθαι κ' οἱ ἀγάπες,
συχνοπαδεῖσθαι, δὲ μιλῶν, σὰν ξένοι, σὰν διαβάτες

Κέρκ. ('Αργυραῖδ.)

ἀπαρνησιὰ ἡ, ΚΠαλαμ. Κύκλ. τετράστ. 111 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀπαρνείμαι.

'Αρνησις, ἐγκατάλειψις ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰ χτυπημένο εἶσαι πουλλὶ 'ς τοῦ κυνηγοῦ τὸ χέρι
καὶ σὲ σπαράζ' ἡ ἀπαρνησιὰ καὶ λειώνεις, νεκροκέρ

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπαρνητής ὁ, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 120 ΣΣκίπη
'Απέθαντ. 77 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπαρνητής.

'Ο ἀπαρνούμενος, ὁ ἀπορρίπτων ἐνθ' ἄν.: Νά 'μαι ἀπαρ-
νητής τοῦ Χριστοῦ, ἄν. . . (ὄρκος) Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Κὶ ἄφησε κὶ ἀλαλάζοντας νὰ τὸν ἀνασηκώσουν
τῶν ὄρκων καταφρονητὴ 'ς τὸ χάλκινο σκουτάρι
τοῦ βασιλεῆ τοῦ ἀπαρνητή, καταλυτὴ τῆς χώρας

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

Καὶ σὰν τὸ γιό σου ἐσὺ τὸν ἄσωτον, | ὦ ξεδικήτρα,
μὲ ξεδικήθηκες καὶ μοῦ ἔγινες | ἀθέλητα ἀπαρνήτρα

ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀρνητής.

